

VENSKAB

*Disse citater er udvalgt fra skrifter af
Hazrat Pir-o-Murshid Inayat Khan
stifteren af Sufi Order International.*

Venskab er den første lektion i spiritualitet og åndelighed, som man kan få.

Venskab er et ord, som vi alle benytter i daglig tale og dog kan det tage et helt liv blot at fatte dets betydning. Hvor højt en person end er uddannet, hvor from, åndelig eller erfaren han end er, har han dog intet lært, hvis han ikke har forstået venskabets natur og karakter. Dette er det første og det sidste vi må lære. Vi omgås ofte dette ord lidt skødesløst, idet vi kalder enhver bekendt for en ven eller hævder at være en eller andens ven. Men jo mere vi forstår betydningen, jo mindre er vi i stand til at kalde det venskab. Vi bliver testet, undersøgt og afprøvet for alt her i livet. Men at bestå denne prøve i venskab er det sværeste i verden.

I denne tid hvor nationer står mod nationer og racer mod racer, hvor samfundsgrupper står mod samfundsgrupper og én religion

står mod en anden, her er det at venskab er virkelig nødvendigt. Man kan mene, at venskab, et personligt venskab, intet betyder og at man ikke kan blive åndelig gennem et venskab. Men det kan man! Et menneske begynder sine spirituelle færdigheder ved at lære at blive en ven. Et menneske, der virkelig går venskabets vej, behøver ikke at lære om moral. Selve venskabet giver en undervisning i oprigtighed, taknemlighed, sympati, ømhed og værdsættelse. Alt hvad vi skal lære i denne verden bliver vi belært om gennem venskab. Og når et menneske begynder at lære dette gennem venskab med en person, vil han naturligt fremvise de dyder, som han har tilegnet sig ved at følge denne vej. Ligesom når nogen har lært at synge smukt, så vil de naturligt synge alle sange smukt. Den som har udviklet sit hjerte gennem venskab, vil naturligt have lyst til at blive venner med andre.

Det er ikke troen på Gud, der leder os til målet, heller ikke analyse og viden om Gud bringer os dertil. Det er Guds venskab! For dem som lærer om venskab i denne verden, vil læren til slut udvikle sig til et venskab med Gud. Hvis et menneske altid forventer det tilbage, som det har ydet sin ven, så er det ikke et venskab, men høkerregnskab. Når et menneske dømmes sin ven, så er venskabets ånd ikke vækket i dets hjerte, fordi en ven dømmes aldrig. Når et menneske taler om sin ven til andre, når det bebrejder vennen, når det kritiserer vennen, ved det ikke hvad venskab er. Betydningen af venskab er for helligt til at begribe. Alle andre forhold og forbindelser i dette liv er tomme, hvis de ikke er baseret på styrken i et venskab. Forholdene mellem mor og datter, far og søn, bror og søster, mand og kone, lærer og elev behøver alle en åndelighed. Og

denne åndelighed er venskabets åndelighed.

Hvis man har fået en ven er det ikke noget man bare har bestilt og som vil blive tilpasset ens forventninger og ønsker. Hvert individ har sine egne karaktertræk og så hvis tilgivelsens ånd ikke er udviklet, så kan venskabet ikke holde. Det er kontinuerlig tilgivelse, der får venskab til at holde. Meget kan man lære ved at læse sig til det, men ikke uselviskhed. Uselviskhed kan kun læres på én måde og det er ved at betræde venskabets vej. Og det bringer skønhed ind i ens liv. En venlig person, hvad enten det er i erhvervslivet eller i kollegial sammenhæng, uanset dennes rolle, giver en en følelse af varme - med andre ord en udstråling af liv. Man er altid glad for at møde en venlig person i en forretning eller i en fabrik eller på et kontor. Når denne ånd er blevet vækket, kan man mærke i personens ord, udtryk og stemning at det er et venligt menneske og at der er noget der rækker ud mod andre, en vedvarende evne til at skabe harmoni med andre.

Når denne ånd er udviklet vil den evigt tilbagevendende beklagelse over andre forsvinde. Hvis den ikke er udviklet er verden fuld af stikkende torne. Så vil der ikke eksistere fred eller lykke ligegyldigt hvilket sted man befinder sig i livet. Hvis et menneske ønsker at gøre livet let, hvis det ønsker at skabe lykke i livet, må det prøve at knuse egoet, dets Nafs, den tanke om jeg'et, som konstant holder en beskæftiget med ens egne spekulationer og ens egne handlinger. Ved at løfte sig over dette vil mennesket lære venskabets ånd. Og så vil den vej der var fyldt med torne blive fyldt med roser. For nogle sjæle vil denne verden, som er et helvede for mange, være himlen. Venskab ændrer menneskets måde at se tingene på. Men-

nesket har sine forudfattede meninger og kan derfor ikke se de gode sider ved andre. Det menneske hvori venskabets ånd er vækket bærer over med små fejl, mangler og misforståelser. Et menneskes sympati og kærlighed hjælper det naturligt til at hæve sig over menneskelige fejl. Det er fortællingen om Jesus Kristus, menneskehedens ven, for hvem de største syndere blev vist frem, men Mesterens holdning var altid tilgivende. De som fremviste dem var uvenlige, Mesteren var venlig.

Livet er som man selv opfatter det. Hvis vi ønsker at finde fejl, kan vi finde fejl i det bedste menneske i verden, og hvis vi ønsker at finde positive sider, kan vi finde positive sider i det værste menneske i verden. Det afgørende er hvordan vi selv ser på livet. Et mand besøgte Jami, den store mystiker i Persien og spurgte om han måtte være hans elev på den åndelige vej. Jami spurgte ham: "Har du elsket, har du lært venskabets væsen?" Han sagde, "Nej, ikke endnu." Jami sagde: "Gå tilbage til verden og lær det." Det første trin man skal lære på den spirituelle vej, er venskabets væsen. Når først dette er lært, vil alle andre dele af den spirituelle rejse være enkle. Hvorfra kommer alle forstyrrelser såsom krige, revolutioner, uværdige begivenheder mellem nationer og skænde-

Yderligere information:

Sufi Ordenen Danmark

www.sufi-danmark.dk

rier mellem grupper? De kommer alle af mangel på venskab. Det mest utrolige er, at een gruppe måske har bekæmpet en anden gruppe i årevis, men hvis man undersøgte de særlige forhold indenfor gruppen, vil man opdage, at de ikke engang er rigtige venner indbyrdes. Det er fordi bekæmpelse af en anden gruppe skaber og udvikler en uvenlig ånd blandt dem selv. Det er en slags forgiftning. Inden for uddannelse, for religion og under alle andre forhold er det bedste man kan gøre at indføre venskabets ånd. Og hvordan indfører man det? Det er noget der ikke kan opnås ved at læse bøger. Der eksisterer utallige selskaber og institutioner med broderskaber, men de viser sig ofte at være alt andet end broderskaber. Derfor er dette ikke vejen. Måden for den enkelte er at blive bragt til fuld forståelse af, at essensen af moral, religion og uddannelse er én og samme, og denne essens er venskabets væsen. Sufier har gennem alle tider kaldt dette Suluk, hvilket betyder guddommelig dannelse, godgørenhed: Hvordan man bringer glæde og lykke til andre. Man kan begynde at lære dette ved at forstå hvad venlighed er og ved at øve sig samtidig.

Et forhold næres ved kontakt og en følelse af slægtskab og vedligeholdes ved gensidighed. Venskab udvikles ved kærlighed, fordi det er gennem forståelse af venskabets lov at man forstår de etiske og moralske værdier såvel som forholdet mellem menneske og Gud.

Intet menneske i verden er fejlfrit. Hvis man ikke vil ignorere sine venners utilstrækkeligheder, vil der ikke opstå noget venskab. Venskab opretholdes ved at erkende, at et menneske er ufuldkomment, at det har dets fejl og utilstrækkeligheder. Der er altid

noget, der skal ses igennem fingre med, og hvis vi fortsætter med det, er der altid en mulighed for at ens ven udvikler de manglende kvaliteter. Vi kan tilføje vor ven de kvaliteter som savnes.

Det er igennem en venskabelig holdning at et menneske bliver rummelig og nedbryder de vægge som holder det indespærret. Og ved at nedbryde disse vægge vil mennesket erfare en enhedstilstand med Det Absolutte.

Den som erfarer et venskabeligt forhold mellem to forskellige sjæle - som erfarer nærsomheden, finfølelsen og helligheden i forholdet - er levende og vil på den måde en skønne dag kommunikere med Gud.

Jeg har altid hørt min Murshid sige, at venskaber på Guds og Sandhedens vej ikke kan sammenlignes med noget andet venskab, fordi de fører til fuldkommenhed.

Den som aldrig har lært venskabets natur at kende, vil aldrig finde vejen til Gud. Vedkommende tilbeder måske Gud, men bliver aldrig Guds ven.

Nåden ... er venskabet med Gud. Guds nåde kommer ikke specielt til de fromme, kommer ikke nødvendigvis til de meget gode og kommer heller ikke let til de meget okkulte og mystiske. Den kommer på samme måde som kærlighed kommer mellem venner.

Venskabets fuldkommenhed, som omfatter fuldent åndelighed, kommer når sjælen er så udviklet, at der intet menneske findes, som ikke kan rummes. Når dette stadie er nået, har mennesket placeret sig på niveau med de initierede, hvis navne er indskrevet i de åndelige annaler.